

နေ့စွဲမပါတဲ့ ပန်းဒိုင်ယာယီ

စာရေးသူ။ ။ ဘိက္ခုဓမ္မပိယ(USA)

ဒီနေ့မနက်စောစော ဘုရားရှိမခိုးခင် ဘုရားစဉ်ရှေ့မှာထိုင်နေရင်း အတွေးတစ်ခုဝင်လာတယ်။ ပန်းလေးတွေနဲ့စပ်တဲ့အတွေးပါ။ အာရုံမြင်ကွင်းက ဘုရားစဉ်ရှေ့မှာရှိနေတဲ့ ပန်းအိုးရှစ်လုံး။ ပန်းအိုးထဲမှာရှိနေတဲ့ပန်းတွေက အရောင်စုံ၊ အသွေးစုံ၊ နှင်းဆီပန်းတွေလဲပါတယ်။ သစ်ခွပန်းတွေလဲပါတယ်။ ဒေလီယာပန်းတွေလဲပါတယ်။ အခြားအခြားအမည်မသိတဲ့ပန်းတွေလဲပါတယ်။ အဲဒီပန်းအိုးတွေထဲက ပန်းအိုးလေးလုံးထဲမှာရှိနေတဲ့ပန်းတွေက ညှိုးတတ်တဲ့ပန်းတွေ။ ကျန်တဲ့ပန်းအိုးတွေထဲကပန်းတွေက တော့ မညှိုးပန်းတွေ။ ပန်းတွေရဲ့ကွဲပြားခြားနားမှုကို သတိပြုမိတယ်။ ပန်းတွေကိုအမြဲတန်း လန်းဆန်းစေချင်လို့ မညှိုးပန်းတွေကို လှူထားရေးသလားလို့လဲတွေးမိပါရဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဘုရားရှင်စင်ရှေ့မှာတော့ ပန်းတွေနဲ့ဝေလို့။ ဒီ အာရုံမြင်ကွင်းကို အတွေးစိတ်မှာ ခေါင်းစဉ်လေးပေးပြီး ရေးမှတ်လိုက်တယ်။ ခေါင်းစဉ်က “နေ့စွဲမပါတဲ့ ပန်းဒိုင်ယာယီ” တဲ့။

ပန်းဆိုတာ လူသားတွေအတွက်တော့ မွှေးဖွံ့၊ ကြူဖွံ့၊ အလှဆင်ဖွံ့၊ လက်ဆောင်ပေးဖွံ့၊ ဆိုရှယ်ရေးရာမှာကိုယ်စားပြုပေးဖွံ့နဲ့ ဘုရားပန်းတင်လှူဖွံ့။ ဒါကလူတွေရဲ့သဘောထားပါ။ သက်မဲ့ပန်းလေးတွေ သူတို့ရထားတဲ့ဘဝက အမွှေးခံ၊ အကြူခံဖို့မဟုတ်။ အချစ်ခံ၊ အမုန်းခံဖို့လဲမဟုတ်။ ဘဝပေးတာဝန်အရ သူတို့ဆောင်ရွက်ရမဲ့အလုပ်က မျိုးဆက်ပြန့်ပွားဖို့။ သူတို့ပွင့်လန်းမှ တစ်ပွင့်ကနေတစ်ရာ။ တစ်ရာက နေတစ်ထောင်။ ဒီမှတဆင့် သာယာလှပတဲ့ပန်းဥယျာဉ်ကြီး။ သီးပင်များမှာလဲ အလားတူတာဝန်ကို ဆောင်ရွက်ဖို့။ ပန်းတစ်ပွင့်ကအသီးတစ်လုံး။ ပန်းတစ်ရာက အသီးတစ်ရာ။ ပန်းတစ်ထောင်က အသီးတစ်ထောင်။ ထိုနောက် အသီးပေါင်းသိန်းသန်းကုဋေရှိတဲ့သစ်သီးဥယျာဉ်ကြီး။ ဒါပေမဲ့ လူတွေ့ရဲ့ အတွေးတွေက ရုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး။ “ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်၊ သီးချိန်တန်သီး” လို့ဆိုပေမဲ့ အလွှာမတူတဲ့ ဘဝတွေကြားမှာ ပွင့်လာတဲ့အပွင့်ကို သီးခွင့်မပေးနိုင်တာ၊ သီးလာတဲ့အသီးကို ကြီးထွားခွင့် မပေးနိုင်တာ။ ဒါတွေက လူတွေ့ရဲ့အတ္တဖက်တဲ့အပြုအမူတွေပါ။ ဒီလို ပြုမူတတ်တဲ့လူတွေရဲ့ သဘောကို ပန်းလေးတွေ နားလည်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ မျှတတဲ့စိတ်ထားနဲ့ ကြည့်တတ်မယ်ဆိုရင် ပန်းလေးတွေရဲ့ဘဝက သနားစရာပါ။ လူတွေ့ရဲ့မျက်ဝန်းအိမ်မှကျတဲ့မျက်ရည်ကြောင့် ပန်းပွင့်လေးတွေရဲ့ဘဝလေးတွေ နှမ်းကြွေမှုခွဲရတယ်။ ဒီအဖြစ်မျိုးတွေက ထောင်းမက၊ သောင်းမက။ ဒါပေမဲ့ ပန်းလေးတွေမှကျတဲ့မျက်ရည်ကြောင့် လူတွေ့ရဲ့ဘဝကို ဘယ်တော့မှနှမ်းကြွေရိုးမရှိ။ ဒီလိုပါပဲ သူတော်ကောင်းတွေကြောင့် ကျတဲ့မျက်ရည်၊ ကြုံရတဲ့ဘေးအန္တရာယ်မျိုးဆိုတာ လူဘဝမှာရှိမှမရှိတာ။ စဉ်းစားဆင်ခြင်နိုင်ဖို့ပါ။

ပန်းတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး လူ့ဘဝမှာ စဉ်းစားစရာတွေကအများကြီး။ ဘုရားကိုပူဇော်ထားတဲ့ ပန်းရယ်၊ ကေသာမှာဆင်မြန်းထားတဲ့ပန်းရယ် အလှခြင်းလဲတူမှာမဟုတ်ဘူး။ တန်းဖိုးခြင်းလဲညီမှာ မဟုတ်ဖူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် အတွေးခြင်း၊ အမြင်ခြင်း မတူနိုင်လို့ပါ။ ပန်းလေးတွေဟာ စကား မပြောတတ်ပေမဲ့ ဘဝကိုပုံဖော်ရာမှာ ပန်းတွေနဲ့ပုံဖော်ပြတတ်ကြတယ်။ ပန်းဒိုင်ယာယီတွေ၊ ပန်းပုံပြင် တွေ၊ ပန်းဒဏ္ဍာရီတွေနဲ့ ပန်းတွေအကြောင်းကို ကဗျာအလှ၊ စာအလှတွေနဲ့ ဖွဲ့နွဲ့ပြကြတယ်။ စာပေတွေ၊ ကဗျာတွေထဲမှာ ပန်းဆိုတာ အမြဲတန်းလန်းမှ လှတယ်လို့ ယူဆသူများရှိသလို၊ လန်းခြင်း၊ နွမ်းခြင်းဆိုတဲ့ သဘာဝဖြစ်စဉ်ကိုပင် အလှတရားပါလို့ မြင်တတ်၊ ခံစားတတ်သူများလဲ ရှိလေရဲ့။

ဘဝကိုပန်းနဲ့နှိုင်းပြီး ပြောတတ်ကြတယ်။ ဥပမာ၊ မိန်းမသားတို့ရဲ့အပျိုစင်ဘဝကို လန်းဆန်း မွှေးကြူနေတဲ့ ပန်းလေးများနဲ့ နှိုင်းခိုင်းပြီး၊ အိမ်ထောင်ကျထားပြီးတဲ့မိန်းမသားတို့ရဲ့ဘဝကိုတော့ နွမ်းကြော့တဲ့ပန်းတွေနဲ့ နှိုင်းခိုင်းပြောဆိုတတ်ကြတယ်။ အလွှာမတူတဲ့ဘဝတွေကို နှိုင်းခိုင်းပြချင်တဲ့ အခါမျိုးတွေမှာတော့ ဆွေဂုဏ်၊ မျိုးဂုဏ်၊ နေဂုဏ်၊ အလှဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်တွေနဲ့ပြည့်စုံနေတဲ့ မိန်းမသားများရဲ့ဘဝကို ပိတောက်ပန်းလေးများနဲ့နှိုင်းခိုင်းပြောဆိုပြီး၊ အလယ်အလတ်တန်းစားဖြစ်တဲ့ မိန်းမသားများရဲ့ဘဝမျိုးကိုတော့ ငှက်ပန်းလေးတွေနဲ့နှိုင်းခိုင်းပြီးပြောဆိုတတ်ကြတယ်။ ဘဝမဲ့၊ အလှမဲ့၊ အခြေမဲ့၊ အနေမဲ့၊ ဂုဏ်မဲ့၊ နေမဲ့၊ ပညာမဲ့တဲ့မိန်းမသားများရဲ့ ဘဝမျိုးကိုကြတော့ ခေါင်းရမ်းပန်းတွေနဲ့ နှိုင်းခိုင်းပြီးပြောဆိုတတ်ကြတယ်။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးတွေကရှိနေတော့ လူ့လောကမှာ အလှအပ တရားတွေနဲ့ဝေဆာနေနဲ့ ပိတောက်လိုပန်းမျိုးကို ပန်ချင်ကြ၊ ခူးချင်ကြတယ်ဆိုတာ ဘာများထူးဆန်း တော့လို့လဲ။ တကယ်တော့ ပန်းဆိုတာ ခူးတတ်၊ ပန်တတ်ရင် ပျော်စရာ၊ ကြည်နူးစရာကောင်းပေမဲ့ အဆိပ်ပန်းမျိုးကို ခူးမိ၊ ပန်မိ၊ ရှုမိရင်တော့ ရူးလဲရူး၊ မူးလဲမူးသွားနိုင်တယ်ဆိုတာသတိရှိဖို့ပါ။ သူတော်ကောင်းတွေပန်တဲ့၊ သူတော်ကောင်းတွေခူးတဲ့ သီလစတဲ့ပန်းမျိုးတွေကြတော့ ပန်သူအတွက် ရူးလဲမရူး၊ မူးလဲမမူးတဲ့အပြင်၊ အမြဲတမ်းပဲပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စေနိုင်တာ။ တွေးသိနိုင်ဖို့ပါ။

ဟုတ်ပြီလေ။ ဒီတော့လဲ ပန်းနှင့် လူ့ အသွင်တူအောင် အမိပွယ်ရှိတဲ့ နှိုင်းခိုင်းမှုတွေက ပြုကြ ရမယ်။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက သီလကို ပန်းနဲ့နှိုင်းခိုင်းပြီး သုတ္တန်များမှာဟောထားတာ ရှိတယ်။ ဟောထားပုံက - မြေမှပေါက်တဲ့ ပန်းလေးတွေရဲ့ရနံ့ဟာ လေအောက်မှာနေသူကိုသာ မွှေးကြူ နိုင်ပေမဲ့ လေညာမှာနေသူကိုတော့ မွှေးကြူနိုင်စွမ်းမရှိဘူးတဲ့။ သူတော်ကောင်းတွေရဲ့ သီလရနံ့မျိုး ကတော့ လေအောက်မှာလဲမွှေး။ လေညာမှာလဲမွှေး။ ဘယ်နေရာမှာပဲနေနေ မွှေးနိုင်တယ်တဲ့။ သီလ တန်ဖိုးကိုသိမှ ပန်းရဲ့တန်ဖိုးကိုသိနိုင်တဲ့ တရားမျိုးပါ။

ဒီနေရာမှာ ဒီပုံဝတ္ထုလေးကို မှုဝေခံစားကြည့်စေချင်တယ်။ တစ်ခါက ရဟန်းငယ်လေးတစ်ပါး ကန်ဘောင်ရိုးမှာရှိတဲ့သစ်ပင်ရင်းမှာ တရားအားထုတ်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရှောင်တခင်ဆိုသလို

သာသာညှင်းညှင်းလေးနဲ့ တိုက်ခိုက်လိုက်တဲ့လေ။ အဲဒီလေနဲ့အတူပါလာတဲ့ကြာပန်းရနံ့လေးတွေဟာ တရားအားထုတ်နေတဲ့ ရဟန်းငယ်ရဲ့မျက်နှာအနီးတဝိုက်မှာ ဝေ့ဝိုက်ပြီးဖြတ်သန်းသွားခဲ့ကြတယ်။ ရဟန်းငယ်လေးဟာ ဝင်လေထွက်လေနဲ့အတူ ပန်းရနံ့လေးကို သာယာစိတ်နဲ့ရှုမိလိုက်တယ်။ ဒါကိုသိတဲ့ရေကန်စောင့်နတ်သမီးက နံ့သာသူခိုးရယ်လို့စွပ်စွဲပြောဆိုလာတယ်။ ဒီတော့ရဟန်းငယ်က “အသင်နတ်သမီး ဘာကြောင့် ငါ့ကို နံ့သာသူခိုးလို့စွပ်စွဲရတာလဲ။ ခုနက လူတစ်ယောက် ရေကန်ထဲ ဆင်းပြီး ကြာပန်းတွေကို သူ့အလိုရှိသလောက် ခူးယူသွားတာကို သင်မမြင်ရော့လေသလား။ သူ့ကိုတော့ နံ့သာသူခိုးလို့မစွပ်စွဲပါပဲ ဘာကြောင့်များ ငါ့ကိုတော့ နံ့သာသူခိုးရယ်လို့ စွပ်စွဲရတာလဲ ” တဲ့။ “မြင်ပါသော်ကောအရှင် သို့ပေမဲ့ လူတွေရဲ့သီလဆိုတာ မည်းညစ်နေတဲ့အဝတ်ပေါ်မှာ နောက်ထပ် အညစ်ထေးတွေစွန်းထင်လဲ ဘာမှထူးတော့တာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်လူတွေအကြောင်းကိုတော့ ကျွန်ုပ်ဘာမှမပြောလိုပါ။ သို့သော်အရှင် အရှင်ရဲ့ဖြူစင်တဲ့စိတ်အစဉ်မှာ ပန်းရနံ့ကို သာယာကြည်နူးတဲ့ သမုဒယဆိုတဲ့အညစ်အထေးလေးတစ်ခု နောက်ထပ်အစွန်းထင်သွားမှာစိုးလို့ သတိပေးရခြင်းပါ ” တဲ့။ သူတော်ကောင်းတို့ရဲ့သီလရနံ့များဟာ အမြဲတန်းမွှေးကြူနေတယ်ဆိုတာကို သိစေလိုတဲ့သဘောပါ။ ဟုတ်ပါရဲ့။ ပန်းဆိုတာအပြစ်ကင်းစင်တဲ့မွှေးရနံ့ရှိတယ်ဆိုပေမဲ့ ကိလေသာမြူအညစ်အကြေးများလဲ စွန်းထင်နိုင်သေးတာပဲလို့ သဘောပေါက်မိပါရဲ့။

ပန်းမှာ သဘာဝပန်း၊ ဓမ္မ(တရား) ပန်းရယ်လို့ဆန်းပြားတဲ့အမည်နှစ်မျိုးရှိနိုင်တယ်။ သဘာဝ ပန်းမှာလှပတဲ့ဂုဏ်၊ မွှေးကြိုင်တဲ့ဂုဏ်၊ အရောင်အသွေးစုံတဲ့ဂုဏ်၊ လူသားတို့ရဲ့စိတ်ကို ဆွဲဆောင် နိုင်တဲ့ဂုဏ်၊ ဒီဂုဏ်ရည်တွေကိုပိုင်ဆိုင်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့သူ့ရဲ့အားနည်းချက်က နွမ်းကြွေတတ်တဲ့ သဘာဝ။ ဓမ္မပန်းမှာလဲရှုမဝတဲ့အလှ၊ မွှေးပျံ့တဲ့သင်းရနံ့၊ ထင်သာမြင်သာတဲ့အရောင်သွေး၊ လူသားတို့ရဲ့ စိတ်ကိုအေးမြစေနိုင်တဲ့တည်ငြိမ်တဲ့ဓာတ်သဘာဝ၊ ဒီဂုဏ်ရည်တွေကိုပိုင်ဆိုင်ထားတယ်။ သူ့ရဲ့အားသာ ချက်ကတော့ ဘယ်တော့မှ မနွမ်းပဲ အမြဲတန်းလန်းနေတဲ့ဓာတ်သဘာဝ။ ပန်းတို့ရဲ့သဘာဝ၊ ပန်းတို့ရဲ့ အလှတရားတွေနဲ့ပတ်သတ်ပြီး ပုထုဇဉ်တို့ရဲ့အမြင်နဲ့အရိယာတို့အမြင် အမြင်ခြင်းတော့မတူနိုင်ဘူးပေါ့။ ပုထုဇဉ်တို့ရဲ့သဘာဝက တဒင်္ဂမျှသာလှတဲ့ပန်းမျိုးကို ခူးလိုကြ၊ ပန်လိုကြတယ်။ အရိယာသူတော်စင် များကတော့ အမြဲတန်းလန်းနေတဲ့ပန်းအမတ်မျိုးကို ခူးလိုကြ၊ ပန်လိုကြတယ်။ အရိယာတို့ပန်ဆင်တဲ့ သီလပန်း၊ မဂ်ပန်း၊ ဖိုလ်ပန်းတို့ဆိုတာ ဘယ်သောအခါမှမငြိုးနိုင်တဲ့ပန်းတွေ။

ပန်းတို့ရဲ့သဘာဝတွေကို ဓမ္မသဘောနဲ့ခိုင်းခိုင်းပြီးပြောဆိုမယ်ဆိုရင်တော့ ပရမတ်ပန်းနှင့် ပညတ်ပန်း။ ပညတ်ပန်းမှာအရောင်သွေးတွေစုံတယ်။ မွှေးရနံ့တွေသင်းတယ်။ လှပကျော့ရှင်းတယ် ဆိုနိုင်ပေမယ့် အဲဒီအရည်အချင်းတွေဟာ တကယ့်ရှိတဲ့အရှိတရားတွေကို ကိုယ်စားမပြုနိုင်ဘူး။ ရွှန်တုံးကိုရွှေတုံးထင်အောင်ပြုထားနိုင်တဲ့ အဝိဇ္ဇာမျက်လှည့်သည်တို့ရဲ့ ဆန်းပြားတဲ့လှည့်ကွက်မျိုးသာ

ဖြစ်တယ်။ ပရမတ်ပန်းမှာ ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်းမပါ။ လှခြင်း အရုပ်ဆိုးခြင်းမရှိ။ မွှေးခြင်း နံခြင်းနှင့် မယှဉ်။ တည်ငြိမ်တဲ့သဘာဝ။ အေးမြတဲ့သဘာဝ။ ဒီသဘာဝတွေသာ ထင်ရှားရှိတာ။ သိထားသင့်တာက ပရမတ္တတရားတွေမှာရှိနေတဲ့ သဘာဝတရားတွေဟာ ပန်သူ၊ ခူးသူကြောင့် လှနေခြင်းမျိုးမဟုတ်ပဲ သူ့သဘာဝအတိုင်း သူ့အလှနဲ့သူ ရှိနေတဲ့သဘောပါ။

သာသနာတို့ဆိုတာ သူတော်ကောင်းတွေပန်တဲ့ ပန်းတွေရဲ့တည်ရာ ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုနဲ့ တူနေတာ။ ဒီဥယျာဉ်ကြီးမပျက်စီးပဲ အမြဲတမ်းတည်ရှိနေဖို့အရေးဟာ သူတော်ကောင်းများရဲ့ အရေးလို့ ဆိုရမှာပါ။ မြတ်စွာဘုရားသက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်က အရှင်ကိမိလမထေရ်ဟာ ဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာ တော်ကြီးကို ကြည်ညိုတဲ့စိတ်နဲ့ သာသနာတော်တည်ကြောင်း၊ ကွယ်ကြောင်းတရားတွေကို တွေးမိပြီး၊ အကြောင်းအကျိုးကို ဘုရားရှင်အားလျှောက်ထားပြတယ်။ “ဘုန်းတော်ကြီးမားတော်မူသောမြတ်စွာ ဘုရား ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်သွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့သာသနာ တော်ကြီး ကြာရှည်စွာတည်တံ့နေဖို့ အကြောင်းတရားတွေက ဘာတွေများပါလဲဘုရား “တဲ့။ ဒီလိုမေး လျှောက်တော့ မြတ်စွာဘုရားက “ချစ်သားကိမိလ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေတွေးမနေနဲ့။ သာသနာတော် ကွယ်ခြင်း၊ မကွယ်ခြင်းဆိုတာ ကျင့်သူ ကြံသူ ရဟန်းရှင်လူတို့အပေါ်မှာ အများကြီးမူတည်နေတယ်။ ပရိသတ်လေးပါး (ရဟန်း၊ ရဟန်းမိန်းမ၊ ဥပါသကာ၊ ဥပါသိကာမ)တို့က ဘုရား၌ လည်းကောင်း၊ တရား၌လည်းကောင်း၊ သံဃာ၌လည်းကောင်း၊ သိက္ခာသုံးပါး၌လည်းကောင်း၊ တရားကျင့်သုံးဖော် အချင်းချင်း၌လည်းကောင်း ရိုသေမှုမရှိ။ မြတ်နိုးမှုမရှိ။ လေးစားမှုမရှိ။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးတွေ ရောက်လာပြီဆိုရင်တော့ ဒီသာသနာတော်ကြီးကွယ်မယ်”လို့ မိန့်ကြားတော်မူတယ်။ (အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိ၊ ကိမိလသုတ်) သာသနာ့ဥယျာဉ်ကြီးမရှိတော့ဘူးဆိုရင်တော့ ပန်းတွေဆိုတာလဲ မရှိနိုင်တော့ဘူး ဆိုတာ သတိရှိကြဖို့ပါ။ ပန်းတွေနွမ်း(သူတော်ကောင်းတရားတွေကွယ်)ပြီဆိုရင်တော့ လောကကြီးလဲ ကြမ်းပြီလို့သာမှတ်ပေတော့။ ပညာ သတိနဲ့ ဆင်ခြင်နိုင်ဖို့ပါ။

သူတော်ကောင်းတို့မြတ်နိုးတဲ့ ပန်းတွေအကြောင်းကို အထိုက်အလျောက် ပြောပြပြီးပြီဆိုတော့ ပန်းတွေအကြောင်းကို သိသင့်သလောက်တော့ သိနိုင်ပြီထင်မိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ပြောပြပါ ရစေ။ ပန်းဆိုတာအမြင်အားဖြင့်လှတယ်ဆိုပေမဲ့၊ အနံ့အားဖြင့်မွှေးတယ်ဆိုပေမဲ့ သူ့နေရာနဲ့သူပန် တတ်မှ၊ သူ့နေရာနဲ့သူခူးတတ်မှ၊ သူ့နေရာနဲ့သူပေးတတ်မှ အဆင်ပြေနိုင်တာ။ တန်ဖိုးရှိတာ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် လူဘဝမှာ “လူ့စည်း၊ ဘီးလူးစည်း” ဆိုတာရှိတယ်။ ဒါတွေကို အယူမသီးပါဘူး ဆိုပြီးထင်ရာလုပ်ရင်တော့ ပြဿနာတွေတက်သွားနိုင်လို့ပါ။ ဥပမာလေးတစ်ခုပေးမယ်။ ခေါင်းရမ်းပန်း ဆိုတာ အမင်္ဂလာရဲ့အထိမ်းမှတ်ပန်း။ ဒါကိုအများစုကသိထားတော့ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ခင်မင်လို့ အိမ်မှာရှိထားတဲ့ ခေါင်းရမ်းပန်းလေးတွေပေးမိရင် ဘာတွေဖြစ်သွားမလဲ။ ခြောက်ဆယ်ကျော်အဖိုး

ကြီးက မြေးမလေးအရွယ်သာရှိသေးတဲ့ မိန်းမငယ်လေးကို ဝဲလင်းတိုင်းနေ့မှာ နှင်းဆီပန်းလှလှ လေးတွေကိုပေးခဲ့မိရင် တုန့်ပြန်လာမဲ့ရလားက ဘာတွေဖြစ်နိုင်သလဲ။ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာများရှိ ဖေါင်းဒေးရှင်းဖြစ်တဲ့ သီလပန်း တို့၊ ဗြဟ္မစိုရ်ပန်းတို့ဆိုတာ သူတော်ကောင်းတို့မြတ်နိုးတဲ့ ပန်းတွေပါ။ ဒီပန်းတွေကို သာသနာ့ဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ ရှာဖွေလို့ရနိုင်တာမို့ ခူးလိုတယ်၊ ပန်လိုတယ်ဆိုရင်တော့ ခူးရုံပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီပန်းတွေကို တန်ဖိုးမသိတဲ့လူမိုက်ကို ပန်စေလိုတဲ့စိတ်နဲ့ သွားပေးမိခဲ့ရင်တော့ သွေးချောင်းစီးသွားနိုင်တယ်ဆိုတာ သတိပြုဖို့ပါ။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက ဒုတ်ဒါးလက်နက် ကိုင်ဆောင်ထားတဲ့သူများကို တရားမဟောရဘူးဆိုတဲ့သိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပညတ်တော်မူခဲ့တာ။ မြတ်စွာဘုရားက မြင်တော်မူပြီးသားပါ။

မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့သာသနာတော်ကြီး မကွယ်စေချင်တာကတော့ စာရေးသူရဲ့ သဘောထားအမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သာသနာတော်တည်ဖို့အရေးဆိုတာ တစ်ယောက်တည်းဆောင်ရွက်လို့ ရစကောင်းတဲ့အရာ မဟုတ်လေတော့။ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့သာသနာတော်ကြီးကွယ်သွားခဲ့ရင်ဆိုတဲ့ တွေးတွေးခေါင်ခေါင် အတွေး မျိုးတွေကို မတွေးလိုတော့ပါ။ သာသနာ့ဥယျာဉ်ကြီးပျက်စီးခြင်း၊ မပျက်စီးခြင်းဆိုတာ ပရိသတ် လေးပါးအပေါ်မှာပဲ မူတည်နေတာဆိုတော့...။ နေမင်းကိုမြတ်နိုးလွန်းလို့ နေလှည့်ရာကို ဦးညွှတ် နေတဲ့ နေကြာပန်းလေးတွေလို ဘုရားတည်းဟူသောနေမင်းကြီးကို အမြဲတန်းဦးညွှတ်နိုင်ဖို့ပါ။

သိကြားမင်းဖန်ဆင်းပေးတဲ့နွားကိုပင် ချီးပြောတယ်-လို့ဆိုချင်နေတဲ့ခေတ်ကြီးမှာ အပြစ်ကင်း သူဆိုတာ (ဘုရားရဟန္တာများမှလွဲရင်) လောကမှာ ရှာမှရှားပါ။ ဒီတော့ လူသားအချင်းချင်း မေတ္တာဆိုတဲ့နုတ်စကားဖြင့် ဖိတ်ခေါ်ပြီး၊ သစ္စာဆိုတဲ့ပန်းတွေကို သူတော်ကောင်းနဲ့တူတဲ့ဦးခေါင်း ထက်မှာ တယုတယပန်ဆင်ပေးတတ်တဲ့မိခင်လိုသဘောထားပြီး ပြုံးပန်းတွေဝေနေတဲ့ မုဒိတာသမီး ငယ်လေးကို နွေးထွေးကြင်နာတဲ့ကရုဏာလက်ဖြင့် ပွေဖက်ထားတဲ့ပန်းချီကားချပ်လေးကို သင့်ရဲ့ အတွေးအာရုံမှာ ထင်မြင်နေမယ်ဆိုရင်...။ သင်လျှောက်နေတဲ့ခရီးလမ်းမှာ သင်ကိုယ်တိုင်က “ငြိမ်းချမ်း ရေးခရီးသည်”။ သူတော်ကောင်းကို အဖော်ပြုထားတဲ့သင်ရဲ့ခရီးဟာ ဘယ်ကိုဦးတည်သွားနေ တယ်ဆိုတာ သင်ကိုယ်တိုင်ကပိုသိမှာပါ။ ရှိစေတော့လေ။ “ပန်းဒိုင်ယာယီ” စာအုပ်လေးကို ဖတ်ရတာ အခုလောက်ဆိုမောလောက်ရောပေါ့။ ဒါကြောင့် ဒီနေရာမှာပဲရပ်နားပါရစေ။ ဒါပေမဲ့ ကမ္ဘာကျော် ကဗျာဆရာကြီးတိုင်းရေးတဲ့ အတွေးအမြင်လေးကို အတူခံစားကြည့်နိုင်ဖို့ မျှဝေပေးပါရစေ။ သူ့ကဗျာ လေးက-ဥယျာဉ်ကြီးရောက်တဲ့အခါ ပန်းလေးတစ်ပွင့်ကိုခူးပြီး ကျေနပ်မနေပါနဲ့ဦး၊ သင့်အတွက် ရောင်စုံဖြာနေတဲ့ပန်းတွေ ဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာအများကြီးရှိနေသေးတယ်”တဲ့။ အိုစာရူသူ ပန်းခင်းထဲမှ လာတဲ့လေဟာ ပန်းရနံ့တွေသင်းနေမယ်ဆိုတာ သံသယစိတ်တွေရှိဖို့လိုသေးလို့လား။ ချမ်းသာစွာ အိပ်စက်နိုင်ကြပါစေ။

ဘိက္ခုဓမ္မပိယ.(USA)